

Τέσσερις σκηνοθέτριες και ένας σκηνοθέτης, η Χριστίνα Χατζηβασιλείου, ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης, η Μαίρη Ανδρέου, η Mélody Mourey και η Ελένη Γκασούκα ανοίγουν την αυλαία της σεζόν στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδας και μιλούν στο ΑΠΕ-ΜΠΕ για τις παραστάσεις τους που έκαναν και θα κάνουν πρεμιέρα μέσα στον Οκτώβριο, αλλά και για τη νέα εποχή στο

Κρατικό.

Ένα από τα βασικά στοιχεία της νέας καλλιτεχνικής διεύθυνσης του Κρατικού ήταν από την αρχή η εξωστρέφεια και φαίνεται ότι αυτό αρχίζει να γίνεται αντιληπτό αρχικά στο εσωτερικό του θεάτρου, με ένα δημιουργικό πυρετό σε όλους τους χώρους του και τις πρώτες παραστάσεις του να έχουν ήδη αρχίσει να διαφημίζονται με τον τρόπο που αγαπούν περισσότερο οι καλλιτέχνες: από στόμα σε στόμα.

Ποδαρικό με τις «Αλεπούδες»

«Ποδαρικό» στη φετινή σεζόν του ΚΘΒΕ έκανε στο Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών η παράσταση «Αλεπούδες» της Ντων Κινγκ, σε σκηνοθεσία Χριστίνας Χατζηβασιλείου.

Για το πρώτο άνοιγμα αυλαίας για φέτος, η σκηνοθέτρια νιώθει πολύ χαρούμενη και ταυτόχρονα με μεγάλο αίσθημα της ευθύνης γιατί, όπως τονίζει «θέλω να ανταπεξέλθω στην πολύ ευγενική πρόσκληση που είχα από τη νέα καλλιτεχνική διεύθυνση. Ξεκινάμε με ένα καινούργιο, σύγχρονο έργο, με μια καινούργια, σύγχρονη διοίκηση».

Οι «Αλεπούδες» είναι ένα υπαρξιακό νουάρ που θίγει καίρια ζητήματα όπως είναι η επιβολή της δικτατορικής εξουσίας, η εσωτερική πάλη ανάμεσα στο καθήκον και την επιθυμία, οι δεισιδαιμονίες, οι ψεύτικες ειδήσεις, ο πόνος της απώλειας, ο φόβος και η αγωνία για το αύριο που ζημερώνει.

Η Χριστίνα Χατζηβασιλείου εστιάζει, όπως σημειώνει, στην αγωνία που νιώθει ο άνθρωπος, όταν χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του μετά από μια ανθρώπινη απώλεια.

«Η δική μου ανάγνωση είναι πιο ψυχολογική, σε σχέση με το πολύ αυτονόητο της προπαγάνδας της εξουσίας και της κρατικής μηχανής που επιβάλει τη βούλησή της», αναφέρει η σκηνοθέτρια και προσθέτει ότι είναι ένα έργο που αντιπροσωπεύει ακριβώς την εποχή μας.

«Έχει ένα δυσίωνο και λίγο βαλτώδες περιβάλλον, αλλά όπως και η καθημερινότητά μας, κυλάει με γρήγορους ρυθμούς και με ανάσες χιούμορ. Αυτές τις ανάσες χιούμορ που υπάρχουν στο κείμενο θέλησα να τις ενισχύσω».

Ήδη ακούγονται για την παράσταση θετικά σχόλια από στόμα σε στόμα, το οποίο όπως σημειώνει η κ. Χατζηβασιλείου, «με συγκινεί, γιατί στην εποχή των σόσιαλ, το θέατρο εξακολουθεί και λειτουργεί έτσι».

«Ο Μπαμπάς ο Πόλεμος» και η ευθύνη ενός πολυπληθούς θιάσου

Με την παράσταση «Ο Μπαμπάς ο Πόλεμος» του Ιάκωβου Καμπανέλλη σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Ασπιώτη, που έκανε πρεμιέρα στις 7 Οκτωβρίου, στη σκηνή «Σωκράτης Καραντινός» της Μονής Λαζαριστών, το ΚΘΒΕ τιμά το «Έτος Ιάκωβου Καμπανέλλη».

Ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης, με έναν πολυπληθή θίασο, νεαρών στην πλειοψηφία τους, ηθοποιών και συντελεστών, καταπιάνεται με το εμβληματικό αντιπολεμικό έργο του μεγάλου δραματουργού, με βασικό θέμα το τι γεννά ο μπαμπάς ο πόλεμος, πως μεταλλάσσεται ο άνθρωπος και που μπορεί να φτάσει με σκοπό το οικονομικό όφελος, ένα «δυστυχώς απολύτως επίκαιρο κείμενο και διαχρονικό», όπως τονίζει ο σκηνοθέτης.

«Ο Καμπανέλλης έχει γράψει μια καταπληκτική κωμωδία πάνω σε αυτό το θέμα», σημειώνει ο κ. Ασπιώτης και εκτιμά ότι το κοινό θα γελάσει επειδή «θα δει τον εαυτό του μέσα σε όλα αυτά και γελάμε με τον εαυτό μας και με αυτά που μας συμβαίνουν ή με αυτά που μπορεί εν δυνάμει να πάθουμε».

Ο σκηνοθέτης χαρακτηρίζει «πολυτέλεια και μεγάλη ευθύνη» τον πολυπληθή θίασο, 27 ατόμων, πάνω στη σκηνή, αλλά επειδή όπως λέει είναι ο ίδιος αρκετά οργανωτικός και οι ηθοποιοί ορεξάτοι να παίζουν θέατρο, να προτείνουν και να δημιουργήσουν, πέτυχαν το αποτέλεσμα που ήθελαν.

«Δεν αντιλαμβάνομαι τη θέση του σκηνοθέτη ως θέση εξουσίας, αλλά μία ειδικότητα στο θέατρο που συνυπάρχει με τις υπόλοιπες. Είμαστε όλοι συνδημιουργοί και αυτό που γίνεται ανήκει σε όλους και ειδικά στο κοινό», λέει ο κ. Ασπιώτης.

Ο ίδιος ελπίζει να αρχίζει να μιλά το κοινό για την παράσταση, εύχεται η πολιτεία να στηρίξει το Κρατικό και προσθέτει ότι επειδή είναι φέτος το Έτος Καμπανέλλη, η παραγωγή αυτή είναι μια καλή αφορμή να βγει ο Καμπανέλλης έξω από τα ελληνικά σύνορα.

Εκτός από την παραγωγή του ΚΘΒΕ, ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης έχει διασκευάσει για το θέατρο, σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί μαζί με την Αλεξάνδρα Αϊδίνη στις «Λευκές Νύχτες», του Φίοντορ Ντοστογιέφσκι, παράσταση που ανεβαίνει στο Θέατρο Φαργκάνη στις 10 και 11 Οκτωβρίου 2022 στο πλαίσιο του Φεστιβάλ των 57ων Δημητρίων.

Για 2η χρονιά «Ο Πουπουλένιος»

Μετά τις αλλεπάλληλες sold out παραστάσεις της περσινής χρονιάς, «Ο Πουπουλένιος» του Μάρτιν Μακ Ντόνα, σε σκηνοθεσία Μαίρης Ανδρέου επιστρέφει και φέτος στο Φουαγιέ της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, από την Παρασκευή 14 Οκτωβρίου 2022.

«Η παράσταση είχε μεγάλη ανταπόκριση από τον κόσμο, αλλά

είχε παιχτεί λίγο, οπότε τελείωσε με μια γλυκιά πίκρα», λέει η Μαίρη Ανδρέου.

Για τη σκηνοθέτρια, το ότι ξανανεβαίνει ήταν απρόσμενο και ωραίο, ενώ τονίζει ότι πια το βλέπει με διαφορετική ματιά, γιατί στο μεταξύ έγινε μητέρα, οπότε η σκληρότητα του έργου έχει «χτυπήσει» άλλες ευαισθησίες μέσα της.

Προσθέτει ακόμη ότι όλοι οι συντελεστές το αντιμετωπίζουν με μια καινούργια και φρέσκια ματιά, αλλά με τον ίδιο τρόπο. «Φέτος είμαστε όλοι πιο ώριμοι, έχει καθίσει μέσα μας το κείμενο. Η προσέγγισή μας είναι να γίνει ακόμη πιο αληθινό και ανθρώπινο», σημειώνει η κ. Ανδρέου και δηλώνει ευτυχής που στο νέο ξεκίνημα του ΚΘΒΕ, δόθηκε ξανά το βήμα στον «Πουπουλένιο» να «ξαναπούμε και ίσως να ολοκληρώσουμε όσα δεν είπαμε πέρυσι».

«Τα τρελά Βατράχια» που αρνούνται να ακολουθήσουν τις μάζες

Στις 26 Οκτωβρίου 2022 κάνουν πρεμιέρα στο Θέατρο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών «Τα Τρελά Βατράχια» της Melody Mourey, με sold out παραστάσεις έργων της στο Παρίσι και με υποψηφιότητες και διακρίσεις στα Βραβεία Molière.

Η σκηνοθέτρια «ανυπομονεί», όπως λέει, να ανακαλύψει το κοινό την παράσταση και μέσα από αυτήν ένα ελάχιστο γνωστό κατόρθωμα.

«Έψαχνα τις μεγάλες εφευρέσεις που σημάδεψαν την ιστορία της Πολωνίας για να γράψω ένα άρθρο για ένα περιοδικό, όταν ανακάλυψα ότι το εμβόλιο κατά του τύφου είχε εφευρεθεί σε αυτή τη χώρα και ότι επέτρεψε σε δύο γιατρούς να σώσουν χιλιάδες ζωές κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, χάρη σε μια απίστευτη απάτη... Αυτό το ελάχιστο γνωστό κατόρθωμα με συγκίνησε και θέλησα αμέσως να το διηγηθώ», λέει η Mourey στο ΑΠΕ-ΜΠΕ, συμπληρώνοντας ότι το έργο είναι

ελεύθερα εμπνευσμένο από αυτή την ιστορία και αποτίει φόρο τιμής στους γιατρούς Eugene Lazowski και Stanislaw Matulewicz, οι οποίοι κατάφεραν ξεγελώντας τους Ναζί, να σώσουν τις ζωές χιλιάδων εβραίων κατοίκων του χωριού Rozwadów της Πολωνίας.

«Πιστεύω ότι αυτό συμβαίνει συνεχώς στη ζωή και ότι το θέατρο αποτίει φόρο τιμής μόνο στους πραγματικούς ήρωες. Αυτή τη στιγμή, γυναίκες και άνδρες αντιστέκονται στο Ιράν, ενώνονται όταν οι άνθρωποι θα ήθελαν να τους χωρίσουν, υψώνουν τη φωνή τους όταν οι άνθρωποι θα ήθελαν να τους φιμώσουν. Είναι τρελά βάτραχια: αρνούνται να ακολουθήσουν τις μάζες και να υποταχθούν στην αδικία. Αλλού, οι οικολόγοι αγωνίζονται ενάντια στον καπιταλισμό, κάποιιοι Ρώσοι αρνούνται να υποταχθούν στις απάνθρωπες εντολές του Πούτιν, οι δημοσιογράφοι διακινδυνεύουν τη ζωή τους για να ενημερώσουν τους άλλους...τα Τρελά βάτραχια είναι παντού», δηλώνει η σκηνοθέτρια.

«Η Νύχτα της Ιγκουάνα» και ένα παράθυρο στο φως

«Η Νύχτα της Ιγκουάνα», του Τενεσί Ουίλιαμς σε σκηνοθεσία Ελένης Γκασούκα κάνει πρεμιέρα την Παρασκευή 28 Οκτωβρίου στο Βασιλικό Θέατρο.

Το πρώτο ανέβασμα του έργου έγινε στη Θεσσαλονίκη πριν από σχεδόν τριάντα χρόνια από τον Ανδρέα Βουτσινά και από τότε το γνώρισε

καλά και το αγάπησε η Ελένη Γκασούκα, παρόλο που όπως λέει και η ίδια είναι ένα δύσκολο κείμενο.

Η σκηνοθέτρια σημειώνει ότι αν και το έργο έρχεται από το παρελθόν, έχει άμεση σχέση με το παρόν, καθώς αυτά τα απελπισμένα πρόσωπα υπάρχουν και σήμερα. Θεωρεί ότι το κοινό θα ταυτιστεί με τους απόκληρους και περιπλανώμενους ήρωες του έργου, καθώς πρόκειται για ανθρώπους γύρω στα 40-45 που έχουν φτάσει οριακά, κάνοντας λάθος επιλογές και ζώντας μια ζωή με το εγώ τους μπροστά και αποξενωμένοι ταυτόχρονα, φτάνοντας στο σημείο να μην αντέχουν άλλο.

Σε αυτά τα θέματα ο Ουίλιαμς, δε γίνει λύσεις, «απλά υπάρχει μια μικρή οσμή αισιοδοξίας», όπως λέει η κ. Γκασούκα, την οποία οσμή η σκηνοθέτρια, έχει δυναμώσει, γιατί αφενός είναι η ίδια αισιοδοξη, αφετέρου επειδή δεν της αρέσει όταν τελειώνει ένα έργο να μένει το κοινό με τη μαυρίλα.

«'Ανοιξα αυτό το μικρό παραθυράκι, και χωρίς καμία λύση βλέπεις ότι οι άνθρωποι πια προσπαθούν σε μία σωστή κατεύθυνση. Θέλω το θέατρο να αφήνει ένα παράθυρο στο φως. Αν δε συμβεί αυτό, τι νόημα έχει;», λέει.

Και μπορεί ο συγγραφέας να μη δίνει λύση, στέλνει όμως ένα μήνυμα και όπως τονίζει η κ. Γκασούκα, απευθύνεται σε όλους μας με μια προτροπή: «Ότι στη ζωή το καλύτερο πράγμα είναι η αποδοχή. Αν δεν μπορείς να λύσεις τα θέματά σου, πρέπει να τα αποδεχτείς και να πορευτείς με αυτά».

Η Ελένη Γκασούκα, δηλώνει πολύ περήφανη για τη νέα εποχή του Κρατικού. «Έχω δουλέψει αρκετά χρόνια στο ΚΘΒΕ και πάντα ήξερα ότι υπήρχε πολύ καλό ανθρώπινο δυναμικό», λέει και προσθέτει ότι ο οργανισμός «θέλει υποστήριξη, θέλει λεφτά για να μπορέσει να χτίσει πραγματικά αυτό το ευρωπαϊκό πρόσωπο που θέλει να δώσει η νέα καλλιτεχνική διεύθυνση». Περισσότερες πληροφορίες για τις παραστάσεις του ΚΘΒΕ: www.ntng.gr

Δήμητρα Κεχαγιά

